

Šių metų spalio 4 – 11 dienomis turėjau galimybę sudalyvauti MIRAI programoje, kuri vyko Japonijoje. MIRAI programa ne tik davė galimybę pamatyti vieną iš stipriausių ir įdomiausių šalių iš arti, bet kartu ir geriau susipažinti su Japonijos ilga istorija, tradicine kultūra, žmonėmis bei visiškai kitokia gyvensena nei mūsų. Šioje programoje dalyvavo 84 žmonės iš beveik 50-ties šalių, iš Europos ir Centrinės Azijos. Šios savaitės metu susipažinau su įvairiais žmonėmis, kurie specializuojasi labai skirtingose studijose, tad bendraujant su jais bei keičiantis idėjomis ir mintimis apie Japoniją buvo itin įdomu bei informatyvu.

Ilga kelionė, kurios metu keliau iš Vilniaus į Helsinkį ir iš Helsinkio į Tokiją, buvo be abejonės pakankamas nuotykis, mat tai buvo mano pirmasis skrydis. Tačiau kai pagaliau perėjau per pasų bei muitinės patikrą ir atsiėmiau savo bagažą, staiga visas nuovargis dingo, o jo vietoje atsirado suvokimas, kad aš – jau Japonijoje.

Mane, kartu su keliais kitais studentais vykusiais panašiu maršrutu kaip mano, šiltai pasitiko MIRAI programos atstovai, kurie lydės mus visą savaitę. Kadangi tą dieną panašiu laiku turėjo atvykti dar keli studentai, mes turėjome šiek tiek palaukti. Kol laukėme, greitosiomis susipažinome su vieni kitais ir galiausiai buvome nuvesti į autobusą, kuris mus vežė iš Naritos oro uosto į Tokiją. Gėrėdamiesi vaizdu pro langą, klausėmės kaip MIRAI atstovai, pasakojo apie programą bei ateinančią dieną.

Nors ši diena buvo skirta įsikūrimui į viešbutį bei poilsiui, prieš tai buvome nuvežti į Asakusą – vieną žinomiausių ir populiariausių rajonų Tokijoje. Asakusos rajonas garsus tuo, jog jis yra išsaugojęs nemažai istorinių pastatų bei šventyklų, tarp kurių bene žinomiausia yra Sensodži šventykla. Apėję visus pagrindinius pastatus, MIRAI atstovai nuvedė mus į tradicinio stiliaus restoraną, kur visi galėjome atsipalaiduoti, daugiau susipažinti su vieni kitais bei paragauti vieno garsiausių japoniškų patiekalų – tempuros.

Kita diena buvo itin oficiali, tad apsirengę švarkus ir kiek susijaudinę, anksti ryte įsėdome į autobusą, kuris mus vežė per Tokiją, prie Užsienio reikalų ministerijos, kur praleidome didžiąją dalį dienos. Klausėmės dviejų paskaitų. Pirmąją vedė Aleksandras K. Benetas, neseniai išleistas knygos apie kendo autorius. Benetas pasakojo apie savo susipažinimą su Japonija kai jam buvo vos 17 metų, kai su mainų programa atvyko ten. Nelabai žinodamas ką toliau veiks gyvenime, Benetas pradėjo lankyti kendo klubą ir pasakojo mums kaip nuo to įvykio pasikeitė visas jo gyvenimas ir jis praleido Japonijoje net 30 metų. Dabar šis autorius yra baigęs dvi doktorantūras ir yra itin garsus kendo treneris. Buvo labai įdomu klausytis šio žmogaus bei jo patirčių gyvenant Japonijoje.

Kita paskaita buvo susijusi su Japonijos užsienio politika bei vykdoma humanitarine pagalba Afrikoje bei jų paskutinius pasiekimus vystant abiejų šalių diplomatinis santykius.

Spalio 6-tą dieną, mums buvo didelė garbė apsilankyti viename iš prestižiškiausių universitetų Japonijoje – KEIO universitete, kur praleidome didžiąją dalį dienos. Programa prasidėjo nuo paskaitos apie Japoniją bei Rytų Aziją ir kintančią jėgos pusiausvyrą regione. O šios paskaitos, buvome nukreipti į universiteto valgyklą, kur kartu su kitais studentais, valgėme pietus. Buvo labai smagu susipažinti su japonų studentais ir pabendrauti studentiškoje aplinkoje.

Po pietų pertraukos, visi buvome suskirstyti į tris grupes. Kiekviena iš grupių keliavo į skirtingas paskaitas apie ekonomiką ir prekybą, tarptautinius ryšius ir politiką bei visuomenę ir kultūrą. Aš atsidūriau pačioje pirmoje paskaitoje ir nors nesu susijusi su ekonomika, buvo labai įdomu klausytis profesoriaus, kuris yra dirbęs net Ekonomikos reikalų biuro generalinio direktoriaus pavaduotoju.

Galiausiai, po itin studentiškos dienos universitete, visi kartu susirinkome prie universiteto įėjimo ir nusifotografavome. Tačiau, kol kiti studentai grįžo namo ilsėtis, mes pasukome į Šinagavos stotį, kur sėdome į garsųjį šinkanseną. Laikinais atsisveikinę su Tokiju, tris valandas keliavome į kitą miestą – Hirošimą.

Stebėtina, kita diena buvo ganėtina karšta ir tvanki, nors ir miglota. Net japonai krypties galvomis, sakydami, kad oras pernelyg karštas spaliumi. Tačiau mums tai nerūpėjo, nes anksti ryte patraukėme iš viešbučio į garsiąją Itsukušimos šventyklą. Artėjant prie šventyklos, kraštovaizdis ėmė kisti ir prieš mus atsivėrė vaizdas į kalnų virtines bei jūrą. MIRAI programos atstovai apgailestavo, kad buvo debesuota, mat šventykla atrodo gražiausiai kai šviečia saulė, tačiau man tos dienos pilkšvumas su lengva migla, supančia kalnų viršūnes atrodė beveik magiškai, ypač kai keliantis keltu į Itsukušimos salą prieš akis išniro garsieji raudoni vartai.

Kai pasiekėme salą, už mus atsakingi atstovai paskyrė susitikimo vietą bei laiką, o tuomet leido visiems mėgautis sala bei šventykla patiems. Tačiau aš pasirinkau likti kartu su atstovais, mat jie pasakojo apie šią salą, jos istoriją bei svarbą. Nors ir turėjome tik valandą, Itsukušima man paliko didžiausią įspūdį visos savaitės Japonijoje metu.

Keliaujant atgal, pro debesis pasimatė keli saulės spinduliai ir kai susėdome kartu pietauti, oras visiškai pakito ir palikę Itsukušimą už nugarų, keliavome atgal į Hirošimą, o tiksliau, pačia miesto širdį, kur aplankėme Hirošimos Ramybės memorialinį muziejų bei parką. Nors tada jau saulė švietė danguje, visų nuotaikos buvo rimtos. Vaikščiojant parke, vėliau muziejuje, klausėmės pasakojimų apie antro pasaulinio karo siaubus bei dienos pabaigoje susipažinome su žmogumi, išgyvenusiu atominę bombą bei klausėmės jo išgyvenimų. Dieną

užbaigėme turėdami geresnį suvokimą apie Hirošimą bei atominės bombos pasekmės žmonėms apskritai.

Po ilgos ir dar vienos dienos, kupinos įvykių, atsisveikinome su Hirošima ir įsėdę į šinkanseną, iškeliavome. Šį kartą į Kiotą – senąją Japonijos sostinę, kur senoji Japonijos siela bei kultūra juntama ir šiandien.

Kitą dieną iš viešbučio iškeliavome ypatingai anksti, mat pirmoji dienos lankytina viena buvo garsioji Kinkakuži budistinė šventykla, kitaip vadinama Auksiniu paviljonu, turistų srautai ten būna labai dideli. Tą dieną saulė plieskė žydrai mėlyname danguje, tad Auksinis paviljonas beveik švytėjo nuo atspindinčių saulės spindulių. Tik pradėję lapų spalvą keisti medžiai kartu su Kinkakudži šventykla sudarė ypatingai gražų vaizdą. Nors Auksinis paviljonas yra vienas lankomiausių objektų Japonijoje, o jo nuotraukų kiekis internete nesuskaičiuojamas, gyvai išvysti šią vietą buvo neįkainojama.

Po Kinkakudži šventyklos sekė kita, gerokai masyvesnė bei itin didinga budistinė šventykla – Higaši Hongandži. Tik atvykus mus pasitiko du budistų vienuoliai, kurie mus vedžiojo po didžiulį šventyklos kompleksą ir pasakojo apie šventyklos istoriją kartu ir aiškindami tam tikras budizmo vertybes. O ekskursijos pabaigoje, buvome nubesti į restoraną, kur turėjome galimybę paragauti patiekalo, kurį valgo budistų vienuoliai. Nors šis patiekalas buvo visiškai kitoks nei prie ko esame pratę mes, buvo įdomu susipažinti su budistinių pažiūrų bei vertybių pritaikymu kasdieniniame gyvenime.

Paskutinė vieta, kurią aplankę užbaigėme savo dieną Kiote buvo Kavamuros No teatras. Teatro aktoriai mums papasakojo apie pagrindinius teatro principus, pademonstravo naudojamus instrumentus, brangius, šilkinis kostiumus bei kaukes naudojamas pjesės metu. Galiausiai, buvome paprašyti padėti telefonus ir fotoaparatus į šalį ir atsipalaiduoti, mat po to mums buvo suvaidinta viena iš garsiausių No teatro pjesių. Su tokia gražia gaida ir baigėme savo dieną Kiote ir jau paskutinį kartą sėdome į šinkanseną, kuris parvežė mus atgal į Tokiją.

Kitą dieną, spalio 9-tą dieną, keliavome į Tokijaus nacionalinį muziejų, kur galėjome kiekvienas atskirai grožėtis tuo, kas labiausiai mus domina. Nuo gražiausių meno kūrinių iki samurajų šarvų bei ginklų, džiaugiamės galėdami giliau susipažinti su Japonijos istorija.

Po ekskursijos po muziejų, keliavome į Tokijaus Rikai nelaimių prevencijos parką, kur klausėmės ekspertų paskaitos apie žemės drebėjimus bei jų statistiką Japonijoje. Tačiau ekskursijos pradžioje kiekvienas iš mūsų gavome po planšetę ir buvome nuvesti keliais aukštais žemyn, kur buvo įrengti specialūs teminiai kambariai, rodantys kaip atrodytų tam tikro miesto vietos po žemės drebėjimo. Klausantis instruktazo, kiekvienas iš mūsų taip pat turėjome atsakyti į specialų klausimyną planšetėje. Ekskursijos pabaigoje, klausimynas parodė koks

mūsu zemes drebējimo išgyvenimo procentas. Džiaugiuosi gavusi 100%, tačiau tai yra labai paviršutiniškas vertinimas, juo labiau, kai pati gyvenu labai ramioje šalyje ir mums nereikia baimintis dėl žemės drebėjimų.

Paskutinis lankytinas objektas tą dieną buvo Ropongi kalvos, kur kėlėmės į garsųjį apžvalgos aukštą. Sėdint prie stiklo, už kurio atsiveria vaizdas į visą Tokijaus miestą, stebint apačioje verdantį gyvenimą - buvo paprasčiausiai nerealu. Nors mums buvo duota daugiau laiko pasivaikščioti Ropongi rajone, daug kas iš mūsų pasirinko likti apžvalgos aukšte ir gėrėtis vaizdu. Visgi tai jau buvo mūsų priešpaskutinė diena Japonijoje.

Kitą dieną, jau paskutinę dieną Japonijoje, praleidome beveik taip pat kaip ir pirmą dieną – keliavome į Japonijos Užsienio reikalų ministeriją. Prorgama prasidėjo nuo MIRAI programos atstovų bei jų pasisakymų apie programą. Vėliau prasidėjo workshop'as, kurio metu buvome suskirstyti po šešis ir turėjome grupelėse dalintis kiekvieno įspūdžiais, patirtais kelionės metu bei pasidalinti galimais ateities planais, susijusiais su Japoniją.

Po workshop'o buvo trumpa pertrauka, po kurios sulaukėme ypatingo svečio – Japonijos viceministro pirmininko. Jis pasidalino savo nuomone apie MIRAI programą, padėkojo mums už dalyvavimą ir papasakojo apie tolimesnį programos vystymą. Po viceministro pirmininko kalbos, visi sustojome bendrai nuotraukai ir tuo baigėsi oficialioji dienos dalis. Išvažiavę iš Užsienio reikalų ministerijos, buvome nuvežti į restoraną, kur visi susėdome paskutinį kartą kartu papietauti. Pietaudami taip pat daugiau mažiau atsisveikinome su vieni kitais, mat po pietų turėjome kelias valandas laisvo laiko, kurį kiekvienas iš mūsų praleidome taip kaip norėjome. Dauguma studentu nusprendė pasimėgauti naktiniu Tokijaus gyvenimu, tačiau aš kartu su savo nauja drauge iš Latvijos nusprendėme paprasčiausiai pasivaikščioti ir ramiai pasimėgauti Tokijumi. Taip pernelyg greitai baigėsi paskutinė diena Japonijoje.

MIRAI programa buvo iš tiesų nuostabi patirtis kiekvienam iš dalyvių, kurios metu pamatėme, išgirdome labai daug ir susipažinome su daugybe įdomių žmonių. Nors kelionė buvo trumpa, patirti įspūdžiai visuomet liks brangių prisiminimų bei neįkainojama patirtimi.